

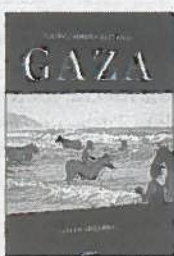
elAnaqueel

OCTAVIO CORTÉS
Voladura controlada
 SLOPER, 2014
 ► Después de *Cómo apedrear a un escritor de éxito*, pieza magistral de la literatura lúdica, Octavio Cortés nos regala una nueva muestra de imaginación y humor inigualables. Un libro que es una locura, la destrucción de una mente que vuela lo más lejos que se ha podido llegar nunca contra la sensatez con un revolver en una mano y una púa de guitarra para hacernos cosquillas en la otra. Cortés vuela, pero sobre todo lo «vuela» todo: hasta la estatua de la Libertad.

MANUEL VICENT
Radical libre
 CÍRCULO DE TIZA, 2014
 ► El escritor y periodista de Castellón lleva años retratando lo que acontece con la elegancia de los grandes, combinando lo cotidiano y lo trascendente, la racionalidad y el instinto, el misticismo y el descreimiento. Sus columnas son auténticos poemas en prosa que inducen a la reflexión y dejan un regusto a veces amargo y a veces luminoso. Este libro recoge los mejores artículos de un escritor radical y libre que forma parte del debut editorial de este nuevo sello, Círculo de Tiza.

DAVID SEGARRA
Viure, morir i néixer a Gaza
 SEMBRA LLIBRES, 2014
 ► Els grans mitjans ens han repetit fins a l'infinit escenes de mort i destrucció a Gaza, però ens han amagat la quotidianitat més extraordinària. *Viure morir i néixer a Gaza* recull un centenar de fotografies que ens mostren les meravelles que Segarra es va trobar enmig de la tragèdia: la capacitat de viure, d'estimar, de resistir i de sobreviure malgrat l'horror. Acompanyant les imatges, les paraules antigues de la Mediterrània. March, Estellés, al-Russafí, Llach, Espriu, Aub, Ibn Arabí, Lorca, Darwix o Kavafis.

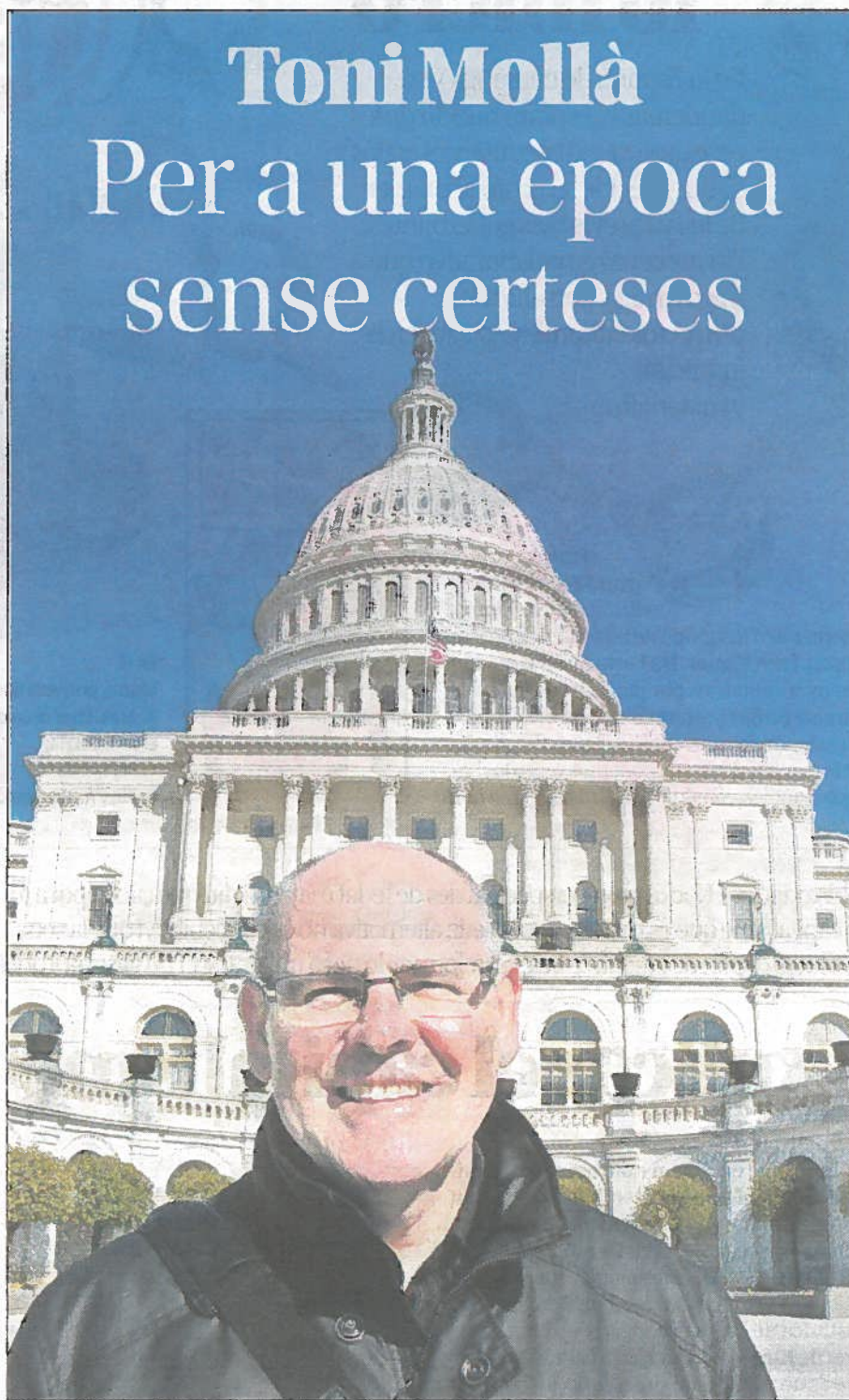
ANTÓN LOSADA
El código mariano
 ROCA EDITORIAL, 2014
 ► El lenguaje y el comportamiento del presidente del Gobierno no siempre es fácil de comprender. Y, por ello, Antón Losada, mariano de A Marina de Lugo, profesor titular de Ciencia Política de la USC, gallego como Mariano Rajoy, se atreve a explicar lo que el lector no llega a entender de su presidente con ironía y sentido del humor. *El código Mariano* es un libro que pretende descifrar a Rajoy, uno de los políticos de comportamiento más enigmático. Su vida, su partido, su política, su gobierno y él mismo.

Articles

PER **GUILLEM F. RENARD**

■ Mentre el País Valencià —entés a la manera de Fuster: més com a poble que com a entitat territorial— maldava per surar enmig d'un onatge embravit i tempestuós d'una Mediterrània bollint com la cassola en forn, entre un *blaveram* reaccionari, engendraren el tardofranquisme i la transició, de mala fel, i un *valencianisme* de nou encuny representat pel fusterianisme, es perdé l'oportunitat de construir «una modernitat entesa com a projecte moral de regeneració sociocultural del país», de «fer evolucionar les mentalitats dels ciutadans cap a posicions de tolerància, d'antiautoritarisme, de respecte a les minories o la simple dissidència», de fer dels valencians «un poble culte, orgullós del seu passat i de la seua cultural alhora que cosmopolita i solidari», així com la «desconnexió material de les infraestructures bàsiques». L'objectiu de les forces reaccionàries, conservadores, decimonòniques, era no permetre un País Valencià nacionalista —«valencianista»— i democràtic (Vicent Cremades i Arlandis), obligant les forces polítiques i socials identificades amb el nou valencianisme —«catalanisme»— a balafiar, malbaratar, totes les forces i energies en la contesa contra el blaverisme —«espanyolisme» ranci— i retardar la modernització i progrés de la societat valenciana. Una societat viva i dinàmica, en tant que valenciana. Capgirant alhora un procés on tot era possible, tot estava per fer. El resultat: un País Valencià convertit en «una terra de ningú... desproveïda de connexions exteriors i amb múltiples escissions interiors. Una província... espanyola... derrotada i sotmesa (...) Genuflexa». El balanç, doncs, de tot plegat no pot ser més decebedor: «Tots nosaltres som, a les hores d'ara, estranys en terra pròpia i, tanmateix, productes d'ella mateix: valencians cansats i desnortats enmig d'un món heretat que passa avall i un altre més o menys imaginat que no arriba».

Efectes devastadors a l'entorn dels quals reflexiona el sociòleg de la llengua i la comunicació, **Toni Mollà**, a *La desconexió valenciana*: «una tria d'entre moltes desenes d'articles» que ha anat publicant en diversos mitjans de la premsa escrita, «al tall d'allò que els periodistes anomenem actualitat». Així ho vol i així ens ho ofereix, segons confessa l'autor. Es tracta, doncs, d'un periodisme d'opinió l'escriptura del qual és directa, amb frases curtes d'idees contundents en articles de diversa mida confegits des de la reflexió per a la reflexió. Toni Mollà és un excel·lent comunicador i transmissor d'idees; també és un bon analista de vasta erudició i millor coneixedor d'aqueixa actualitat —sobretot la valenciana, «no podia ser d'una altra mane-

ra, sense exercir, però, de *valencianòleg*— amb què farceix els seus comentaris. També, però, disposa a bastament d'un coneixement sobre l'entorn del país dels valencians «que en determinen l'estructura social, cultural i política». Així, l'autor ens parla —o escriu— sobre la modernitat, o l'ocasió perduda pel PSPV de dignificar la llengua a través dels mitjans de comunicació que tenia a l'abast, RTVV; com també el pensament, les idees, la mentalitat, les infraestructures culturals, etc. Quan va apostar per una cultura de masses antiintel·lectual i populista, permeable a l'au-

toodi i la demagògia de la caverna. «De bell nou, la modernitat, al País Valencià, ha passat de llarg», rebla el clau sagnant. O quan escriu sobre la informació, el seu valor i el seu ús: «Les paraules tenen amo» és a dir, la informació és una mercaderia la producció de la qual té una clau econòmica. Tanmateix, un estat democràtic «no pot existir sense una opinió pública lliure i plural» sense uns mitjans de comunicació —empreses de la informació— «també lliures, democràtiques i plurals». També té lloc i oportunitat per a la corrupció, aqueixes «relacions de complici-

TONI MOLLÀ
La desconexió valenciana
 ► PPUV, 2014

tat entre amics, coneguts i saludats (que) determinen la vida civil molt més que els vots. Mollà no s'està, no se'n pot estar, de recordar la «lluïta pel Cabanyal», on aquest barri, nascut de la mar i per a la mar, «afegeix valor a una ciutat». També mostra el seu interès en reflexionar —opinar— sobre l'espai públic, l'educació, la identitat assumida, la xenofòbia, l'accident del metro... Menció apart mereixen els tres articles llargs, o assaigs de tall sociopolític, que conformen la segona part, amb un sentit allunyat dels articles curts de la primera part acostats a la denúncia, i amb aquests tres darrers més envers una proposta programàtica, tal i com l'autor els justifica: «Aquest pamflet és, consegüentment, un crític i descregut contra una concepció identitària que ens ha fet patir. Que ens fa patir». La identitat dels valencians —de ser valenciana— passa per una redefinició, des de l'apostasia de la condició de valenciana entesa a la manera oficial, a la proposta catalanista —«valencianista»—, com alternativa als valors «autistes i folkòrics» de la Renaixença, en una clara aposta per la modernitat, l'ètica i l'estètica, la crítica il·lustrada, la democràcia i l'avanç social. Grans paraules que els actors de les estratègies del moviment han capgirat les expectatives creades. Si a Catalunya el català «és un símbol de consens, de diàleg i de promoció social», al País Valencià «l'ús de la llengua és un factor de discens, de divisió: un codi restringit, testimonial a tot estirar». Respecte al canal de comunicació entre catalans i valencians es basa en la insolència en alimentar i retroalimentar el desconeixement del País Valencià, amb la creació d'un clíxe caricaturesc d'allò valenciana que «alimenta el complex de superioritat del nord i el correlatiu d'inferioritat del sud». No en calen més arguments: «s'imposa una nova via de comprensió de la realitat», és a dir «un nou diagnòstic sobre la realitat valenciana i la seua relació amb Catalunya». I una reivindicació final: «una nova ideologia que reconeixa la diversitat com a concreció enriquidora de la 'catalanitat'» des d'un «escrupolós respecte per la particularitat... de cadascun dels territoris». Es tracta, doncs, d'unes opinions —les de Toni Mollà als seus articles— amb voluntat d'intervenir públicament amb l'escriptura, escriu Josep Lluís Gómez al pròleg, perquè és aquesta una lluita més operativa que la de carrer o empresa. I aquest excel·lent recull d'articles d'opinió n'és la demostració.